

LADISLAV BERAN

VÁNOČNÍ NADÍLKA

Když přišel štabní strážmistr Hřebejk za šéfem četnický pátračky, zda by nebyl proti tomu, aby si pátračka udělala na Mikuláše takový malý posezení na konci roku – psal se rok tisíc devět set třicet šest – tak vlastně štabní kapitán Votruba neměl vůbec důvod říct ne. Zvláště poté co Hřebejk argumentoval takovými osvědčenými kalibry, jako byly vynikající jitrnice a jelítka od řezníka Klímy z Portyče, samozřejmě s ovarovou hlavou a pečeným kolenem, výbornou koňskou sekanou od řezníka Balouna z Pražský a k tomu tmavou i světlou tlačenkou od Hlavína, která s chutným čerstvým měkkým chlebem od pekaře Kyznara a dlouhými krupavými rohlíky od pekaře Bajera z Pražský, udělala z každý hostiny ty pravý lukulský hody. O tom, že tahle chutná krmě šéfa četnický pátračky opravdu srdečně zaujala, nebylo pochyb, protože okamžitě přispěl svou troškou do mlýna.

„Hřebejk, souhlasím. Dobře víte, že pokud jde o dobrou baštu, tak já nikdy neřeknu ne. Hlavně nezapomeňte u zahradníka Tumpacha koupit křen. Toho hodně. Taký je třeba zajistit okurky láčenky. Hřebejk, jestli na ty zapomenete... Víte moc dobře, že těch nikdy není dost,“ chytil se štabní kapitán teatrálně za hlavu a vzpomínal.

„Jo, pivo. Tak to nechte, Hřebejk, na mně. Co se vypije, to platím já. Za celý rok, co jste makali jako šrouby, tak si ho zasloužíte. Jo a posluhovače Hubáčekovy řekněte, ať na druhý den uvaří okrop. Ale opravdu hodně silnej. Jinak – já pozvu pány od soudu, protože oni nás minule na Živec taky pozvali,“ přitáhl si k sobě šéf pátračky kalendář a na pátého prosince napsal červenou tužkou Vánoční nadílka.

„Šéfe, dole ve sklepe máme ještě celý plato těch uzenejch marén, co jsme dostali od mlynáře Korytky z Radčic za to, že jsme mu zjistili ty dva darebáky, co mu vypustili rybník,“ pokračoval štabní strážmistr Hřebejk, a to asi zabralo nejvíc.

„No vidíte, Hřebejk, na ty bych už málem zapomněl. Skočte mi pro jednu marénu do sklepa, ať koštnu, jestli se to dole nekazí. Ale když už jste se zmínil o těch rybách – hergot, uzle, ty by taky nebyly špatný. Ty vezměte v lahůdkářství v Jůzka. A u Kulíka nechte namlít kafe. Páni od soudu jsou na káfičko dost vysazený.“

„Šéfe a co blatenskou?“ naznačil štabní strážmistr Hřebejk mezi prsty štamprdle a Votruba jen mávl rukou.

„Hřebejk, žádný strachy, blatenská bude. Letos jim obzvlášť kapala. Má dobře dvaapadesát. Kudy teče, tudy léčí,“ hodil šéf četnický pátračky okem k černý registrače a štabní strážmistr Hřebejk měl jistotu, že první až třetí šanon od okna je plně obsazen...

Když už to vypadalo, že to bude všechno, co měl štabní strážmistr Hřebejk na srdci, vrátil se od dveří a překvapil svého šéfa jednou velkou nepřijemností.

„Málem bych, šéfe, zapomněl. Včera jsem skočil na kus řeči k holkám na Vinici a černá

Máry mi pošeptala do ucha, že se vrátil z basy jistě Tonda Hálek. Je prej úplně švorc, tak mu holky poskytly „první pomoc“ zdarma. Černá Máry mi stačila pošeptat, abychom si dali na něj majzla, že prej se dal v base dohromady s nějakým kasařem z Mělníka a oba si udělaj letos bohatýho Ježíška.“

„Tonda Hálek je doma a vy mi to, Hřebejk, říkáte, jako by se vrátil nějaký upocenej půdař! Víte, kdo je to Tonda Hálek?“ zvýšil šéf četnický pátračky hlas, že to přilákalo do kanceláře i jeho zástupce štabního strážmistra Kubíka.

Šéfe, „Bebínka“ přece tady Hřebejk nemůže znát. Toho jsme zavírali rok předtím, než sem přišel Hřebejk z Nymburka. No, ono to letí,“ bránil zástupce šéfa pátračky svého kolegu, ale to už dal štabní kapitán Votruba hlavu do dlaní.

„Hřebejk, zapomeňte na jitrnice, jelita, ovarovou hlavu, tlačenkou a láčenky. A marény. Na ty vlastně ne. Tu jednu mi ze sklepa přineste. S tím posezením to, Hřebejk, nevidím dobře. Jak znám „Bebínka“, ten parchant nás nenechá vydechnout. Hálek nemá četníky rád,“ otevřel šéf pátračky černou registračku u okna a vzápětí se na stole objevily tři skleničky a láhev od sodovky.

„Zvu vás na blatenskou,“ ukázal štabní kapitán na skleničky a pomalu rozlil slivovici, která rázem provoněla zakouřenou kancelář.

„Horší zpráva nás, pánové, ke konci roku nemohla potkat. Když jsme Tonda Hála zavírali, něco nám sliboval, Kubík. Vzpomínáte?“

„Že až se vrátí, že nám udělá bebínko a poteče krev. To ale říká, šéfe, přece každé druhej, kterej jde do díry.“

„To je sice pravda, Kubík, ale Tonda Hálek není každé druhej. Bebínko je ranař, kterýho zatýkalo šest četníků a dva z nich skončili v nemocnici.“

„S Cibulkou,“ připomněl se štabní strážmistr Kubík a šéf pátračky jen mávl rukou.

„Pošt mistr si o to řek. Kdyby nebyl tolik lačnej po zelený a po pivu a neveršoval tak blbě, tak...“ nedokončil šéf pátračky myšlenku a to už se ho Hřebejk začal vyptávat.

„To chcete říct, šéfe, že takovému ranaři se pošt mistr Cibulka postavil? To snad ne?“

„Prdlajs se postavil. Bebínko byl s tou svojí zrzavou Vendulou nejdřív v penziónu Amerika,

Ilustrace František DOUBEK

odtud se stavěli u Topinky na Zlatý studánc a když přišli Na radost, kde se hrálo, tak už byli oba pěkně pod parou. Hned ve dveřích se potkali s Cibulkou a Hálek hned na něj: „Cibuláku, zaveršuj, zaplatím tři zelený a pivo!“

„To, že by se Cibulka pro zelenou přetřh, není nic nového. Pokud jde o veršování, to mu nedělá problém, a tentokrát si to ani nemusel moc cucat z prstu,“ předešel s vyprávěním šefa pátračky štabní strážmistr Kubík a hned pokračoval.

„Cibulka už viděl ty zelený nasázený před sebou na pultě a tak se moc nerozmejšel a zaveršoval: „Toníku, Toníku, vzal sis holku z Pěňku. Je to slečna hezká, ale tuze lehká...“

„Dál se samozřejmě nedostal. Místo zelený před očima měl modrou a hned nato červenou barvu. Dostal ji totiž rovnou mezi oči a šel k zemi. Tři dny ležel s otřesem mozku v nemocnici,“ pozvedl šéf pátračky sklenku a ty dva nemusel nijak pobízet.

„Přítom ale Cibulka něrek nic nového. To, že si vzal Hálek holku od Švestkovy z bordelu, to se přece vědělo. Galérka tedy určitě. Pravda, nebyla tam moc dlouho, ale pravda to byla pravdoucí,“ hovořil zase už šéf pátračky a když viděl lačný pohledy těch dvou, rozlil to znova.

„Tonda Hálek je vlastně – no tak, on není vrah, i když na ty svoje příšerný ruce by měl nosit zbrojní pas. Je vyučený tesař a chlapi říkali, že ho viděli na stavbě zatloukat hřebíky pěstí. Má přes dva metry a do basy šel proto, protože pro tu jeho Vendulu šel chlap dvakrát za večer tancovat. Stalo se to v hospodě Na výfuku. Řek prej mu jen – krej se, a to ten frajer udělal, ale on mu místo facky dal ránu pěstí do hlavy. Jako když zatlouká pěstí ten hřebík do trámu. A zabil ho. Porota mu to dala jako zabití, protože u soudu tvrdil, že ho chtěl jen omráčit, aby prej už pro Vendulu nechodil.“

„No a v base si, blbec, přivydělal, protože tam to zase pro změnu málem odnes dozorce. Ten chlap je nebezpečnej. Ten když bije, tak se fakt vůbec necejtí. Podle mě je přece vyloženě na zkoumání,“ došel zástupce šefa pátračky k sobě pro zelené šanon, z něhož po chvilce hledání vytáhl fotografii Antonína Hála, kterou podal šefovi pátračky.

„Prosím, takový nebezpečný hovado se zrovna musí vrátit z kriminálu, když my si chceme udělat posezení ke konci roku. To nám na těch Borech udělali sichr schválně. Před svátkama si bachaři vyčistí kriminály a vy, četníci, vy se s těma darebákama zase zlobte. To jo. Nám budou bachaři kazit Vánoce,“ postěžoval si šéf četnický pátračky a rozlil to potěfí.

„Hřebejk, že jste mi to vůbec říkal, takovouhle jobovku. To je fakt na potrestání. Já z toho nebudu zase v noci spát. A určitě dostanu žlučnickovej záchvat,“ chytil se preventivně štabní kapitán za pravý bok a zakřenil se přitom, jako by ho to už bralo.

„I když, Hřebejk, na druhý straně, proč bysme si měli kvůli takovému volovi kazit Vánoce a konec roku. Hřebejk, beru to zpátky, nic se neruší. Jen bych to asi nedělal na toho Mikuláše. To mi teď fakt připadá jako průserový datum. Však ono se to nějak vyvrbí,“ sklídl šéf pátračky se stolu a hned nato uzavřel jedním naučeným pohybem registrační skříň u okna.

„No, šefe, já bych to tak optimisticky vůbec neviděl. Uvidíte, že problém určitě bude. Nedávno jsem zaslechl, že Vendula je snad v tom. A dokonce se proslejšá, že to má s tím muzikantem ze sokolský hudby,“ přispěl do mlýna zástupce šefa pátračky štabní strážmistr Kubík a štabní kapitán ho za to v tom okamžiku určitě neměl rád. Zamračil se a silně se opřel do židle, která pod jeho váhou nebezpečně zapraskala.

„Jestli si vzpomínám, šefe, tak to je ten, kvůli kterému šel Tonda už jednou do báně. Tenkrát se přece spolu porvali Na starý, na tancovačce ve

Smrkovicích,“ nepřestal štabní strážmistr Kubík a šef pátračky si najednou vzpomněl.

„Jo ten? Tak on toho ten podobanej Romeo, co má ramínka jak sešlapanej rejč, měl tenkrát málo? Přeraženou sanici a natržený ucho? Tak toho ať si, Kubík, ochráni sokolové, když je to takovej zamilovanej blbec. Nakonec – sokolů je víc než nás. Aspoň jim to každodenní tužení svalů bude k něčemu! Jemu to tužení tenkrát moc nepomohlo. Mimochodem, včera mě potkal obchodník Brabenec a ptal se mě, jak jsme daleko s tím jeho vykradeným krámem?“

„A co jste mu, šefe, řekl? Měl jste mu říct, že zatím jsme, bohužel, dost daleko. Nic k tomu není. Tedy zatím. Vypadá to, že to byli určitě nějakí hoši odprýč, jak říkáte. A museli mít sichr auto. Ukrást z výlohy psací stroj a tři rádia, to se přece nedá odnést v pytli. Hossingr z Vimperka, co nám tady před nedávnem vykrad přes výlohu Batů, ten...“

„Tak právě z toho jsem si, Hřebejk, myslel. Jestli zrovna ten darebák si třeba nenajal někoho s autem a...“

„Šefe, tou vymlácenou výlohou byste asi starýho Hossingra urazil. Vymlátit výlohu šutrákem, to mi k němu vůbec nejde. To není jeho styl. Starý Hossingr přece dělá výlohy zásadně komínákem. Minule jsme přece u něho našli pět úplně nových klíčů, který si koupil U Hlídka v železářství. Když si na to vzpomenu, jak mi tady tvrdil, že do každého kšeftu se musí holt něco investovat, protože s těma komínákama, se kterejma udělá výlohu, už zásadně přístě nepracuje...“ zasmál se tomu Hřebejk a štabní strážmistr Kubík k tomu neměl daleko.

„I když je pravda, šefe, že s tou poslední výlohou ve Volyni se zrovna moc neblejsk. Tu tam udělal ze zoufalství zlomeným čtyřhranným pilníkem, ale šutrem do výlohy, jako tady, ani náhodou,“ bránil známýho Vimperáka Hossingra štabní strážmistr Hřebejk, kterej tohole pána z vimperský galérie, specialistu na výlohy obchodů, měl tu čest dvakrát zavírat.

„Přece jste ho, šefe, slyšel, jak nám tady minule říkal, že nemá rád při práci rámus. To že je pak celá ulice auf a kdo má po ruce telefonní aparát, tak hned volá četníky, který pak nedají člověku vydechnout. A jemu že už to tak jako za mlada neutíká. Kdepak, šefe, Hossingr v tom nepojede. Hossingr určitě ne,“ zalovil Hřebejk v poznámkovým bloku a začal v něm pomalu listovat.

„Když ne Hossingr, tak kdo? Šutrákem přímo do výlohy, takovou prasečinu tady kdysi dělávali bratři Sklenářkové. A pak jistě Olda Tatoušek, kterej sice výlohy rozbíjel, ale kladivem. Sklenářkové jsou už na pravdě boží a Tatoušek je na kriplkáře. Že by někdo úplně nový? Ale kdo, pánové?“

„Možná je to blbost, šefe, ale teď mě zrovna napadlo jedno jméno, který by na ty naše vykradené krámy možná i pášlo. Vzpomínáte si na toho surovce Vágnera, jak letos o pouti u Václava vrazil kvůli holce kudlu do jejího milýho? Vojín Štajer byl ten chudák, co to u střelnice schytil. Taky hned jak ji dostal mezi žebra, tak už z tý vzduchovky na růži nevystřelil,“ zapálil si na to štabní Hřebejk cigaretu, a protože věděl, že se bude jeho šef nad zapálenou egyptkou zase ofrňovat, poodešel kouřit k pootevřenému oknu.

„Hřebejk má, šefe, pravdu. Za tím zločincem Vágnerem přece jezdil do Písku jeho bejvalej komplik z Březnice. To je ten, co seděl s Vágnerem na Borech a kupoval tady po hospodách od galérie kradené věci. V zastavárně v Nádražce toho taky vždycky dost nabral,“ přidal se zástupce šefa pátračky a štabní kapitán Votruba jen kýval hlavou.

„A na toho si oba vzpomenete zrovna teď? Pánové, včera jsem to měl vědět, abych tomu užvaněnému Brabencovi zavřel hubu. Já vím, že

teď každému ve kšeftě vypráví, jak četníci na to kašlou, a kdoví, jestli ty svoje ukradené věci ještě někdy uvidí,“ otevřel si šef pátračky okno ještě u sebe a do kanceláře začal proudit studený, ale čerstvý prosincovej vzduch. Štabní strážmistr Hřebejk ještě prolístoval svůj poznámkovej blok o něco dál, ale pak ho sklapl.

„No, v tom druhým bych s ním, šefe, docela i souhlasil. Kdo ví, kde ty Brabencovy věci nakonec skončily. To bych mu asi moc nevyvracel. Ale o tom prvním ho možná brzo přesvědčím, že nemá pravdu. Na toho frajera z Březnice se určitě mrknem. Hned teď zavolám do Březnice četníkům, aby se nám kolem něho nenápadně podívali. Co vím, tak ten frajer, Hugo Melčák se ten hajzl jmenoval, prodával ty kradené věci dál do Příbrami a do Jinců. Dost toho navozil i do jednoho známýho frco do Prahy. Tuším, že na Smíchov,“ vzal si případ za svůj štabní strážmistr Hřebejk a tušit to v tu chvíli pachatel, mělo by mu být zatraceně ouzko.

Zatímco se četnická stanice v Březnici ve dne i v noci točila kolem kriminálníka Hugo Melčáka a skládala do pomyslný mozaiky kamínek po kamínku, padal v Písku, v Protivíně, ale i ve Volyni a v Blatný jeden obchod za druhým. Kolem Mikuláše už to vypadalo dost hrozně a jen těžko se dalo odhadnout kde, a hlavně kterej obchod přijde v noci nejen o výlohu, ale i o zboží. Kriminalisticky řečeno, modus operandi byl pořád stejný a pachatel štabnímu strážmistru Hřebejkovi, potažmo písecký pátračce, neustále unikal.

Ranní čtení Pátracího věstníku Zemského velitelství na svátek Barbory nebylo na četnický pátračce nijak příjemný. O vykradených obchodech v rámci působnosti písecký četnický pátračky se dozvěděla celá republika, a to taky nezůstalo bez odezvy. Nejdřív se ozval štabnímu kapitánu Votrubovi jeho nadřízený major Borský, kterej sice o problému moc dobře věděl, ale jeho – „Co s tím hergot budete, Votrubo, dělat?“ – nebylo ten den jediný. Krátce před polednem, jak bylo ostatně jeho zvykem, se ozval vrchní soudní rada Žlábek.

„Tak o vás, Votrubo, v tom Pátracím věstníku četnictva zase píšou. Čet jste to? No, mezi námi děvčaty, na odvolání to není, ale bejt váma, Votrubo, tak bych tomu hajzlvi ty letošní Vánoce pořádně zkazil. Do Mikuláše už to asi nestihneme, ale ty vánoční svátky, ty bych tomu zlodějskému parchantovi fakt osladil. Co říkám, osladil. Osolil! Jste tam, Votrubo, nebo už jste se mi zase zastřelil?“ rozmouchal se na druhý straně telefonu vrchní soudní rada Žlábek a kdyby v tu chvíli šefa pátračky viděl, věděl by, že daleko do toho střelení neměl.

„Nezastřelil jsem se, pane vrchní rado. Nerad bych, aby o mně psali v novinách, že jsem se zastřelil z trudnomyslnosti. Tak špatně na tom ještě nejsem. Navíc – nerad bych přišel o posezení ke konci roku, na který vás, a nejen vás, srdečně zvu. Kdybych vám jmenoval všechno, co budeme mít, tak už byste dneska nešel na oběd, jak byste byl plnej.“

„Votrubo, srdečnost za srdečnost. Takový sezení se samozřejmě neodmítá a už se těším a moji kolegové určitě taky. Konec roku je třeba oslavit. Ale kdyby moh bejt, ale opravdu jenom pro mě, jeden pořádný zákuseček,“ odmlčel se vrchní soudní rada Žlábek a šef pátračky, netuše nic zlého, si náležitě naběh.

„Zákusek nebude problém. O ty nebude nouze, pane vrchní rado. Na ty jsem sice, po pravdě řečeno, docela zapomněl, ale ty stačí den předem objednat u cukráře Volfa. Ten nikdy nezklame,“ napsal si šef pátračky na papír velkými písmeny zákusky – cukrárna U Volfů, ale to už se zase ozval vrchní soudní rada Žlábek.

„Votrubo, my jsme si teď asi nerozuměli. Neberte to jako nějaký rozmazlování, ale já bych

si dal jako zákusek toho darebáka, co u nás vykrádá ty obchody. Kapiš? Ale to co bude předem, tedy ten předkrm, to samozřejmě a velice rád taky. To zvládnú,“ ozvalo se v telefonu silný zakáslání, který už Votruba dost postrádal, ale jen přestalo, vrchní soudní rada se znovu ozval.

„Ale ten syčák, Votruba, ten by mně ke konci roku jó chutnal,“ rozchechtal se znovu vrchní soudní rada Žlábek a skleslejší šéf pátračky se zmožil jen na to, že přeskřtnul cukrárna U Volfů a místo toho napsal stejně velkými tiskacími písmeny OBCHODY.

Bylo by divný, kdyby po takových telefonátech si tohle všechno nechal šéf četnický pátračky jen pro sebe. Nejdřív si zavolal do kanceláře na krátký povídání svého zástupce štabního strážmistra Kubika a pak svolal k sobě do kanceláře až pozdě k večeru celou pátračku. I když celou ne, protože štabní strážmistr Hřebejk a vrchní strážmistr Číp chyběli. Objeví se na pátračce dobře až po hodině a nebyli sami. Přivezli si s sebou na pátračku ze Sušice Gustu Šmuclera, kterej byl známěj v galérce pod přezdívkou „Šmuky“. Kde k ní tenhle známěj překupník kradených věcí přišel, nebylo tak těžký uhadnout. Jednak mu tak začala říkat jeho bejvalá milá Sabina Kuchařová, která si v tu dobu právě odpýkala na Borech šest měsíců zostřeného trestu za napadení dvou četníků, a jednak si Gusta Šmucler o tu přezdívkou v galérce doslova řek sám. Byl totiž zásadně zatížen na zlatý věci a to jeho věčný: – na peřiny a na žrádlo tě, ty vole, kašlu, nějaký „šmuky“ by nebyly? – bylo známý málem celý galérce. Proto taky, když bylo před dvěma dny vylopueno zlatnictví ve Strakonících, věděla četnická pátračka, koho se má na to zeptat. Žovialní Šmuky byl samá legrace a i když celou cestu do Písku přesvědčoval oba četníky, že o žádným zlatu ze Strakonice neví, humor mu došel, když mu cestou do kanceláře ukázal štabní strážmistr Hřebejk nově vymalovanou separaci.

„Šmuky, já vím, že to tu vůbec nepoznáváš? Museli jsme to tady nechat vymalovat. Kdejaký kriminálník měl pocit, že se nám tu musí zvčnit a taky nám tu některý psali po zdech děsně sprostý vzkazy. Šéfovi pátračky vadily ty hrubky, který v tom vždycky nasekali. A kdyby jen to. Některý prasáci malovali tady po zdech i hanbatý věci, který citlivý dámy urážely,“ vešel Hřebejk do otevřené separace a uhladil v ní na dřevěném kavalci předpisově složenou deku.

„Jo, teď už věřím tomu, že se tu budou naši kunčofti konečně cejtít příjemně. Jak vidíš, koupili jsme i nový silnější deky, protože jak se tu nesmí topit, tak je tady hrozná kosa.“

„No, Vánoce bych tady strávit tedy nechtěl, pane štabní. Já jsem zatraceně slabej na plíce a jsem náchylněj na angíny,“ okamžitě zaprotestoval Šmuky a už se raději strkal ke dveřím Hřebejkovy kanceláře. Štabní strážmistr Hřebejk zabouchl železný dveře separace a velké těžké klíč na drátěném oku si vzal s sebou do kanceláře a položil ho před sebe na stůl.

„Ale mohla to bejt, Šmuky, tvoje premiéra. Takhle to holt čeká na ty frajery, co udělali ve Strakonících toho zlatníka,“ kul Hřebejk železo, dokud bylo žhavý, a nabídl Šmuclerovi cigaretu. Ten ji ale odmítl a vydal si kožený pouzdro s doutníky. Hned si jeden zapálil, a to neměl.

„Tak nad cigaretou se, Šmuky, oříhneš? No, pán kouří doutníky a pěkně drahý. Tak se tě, Šmuky, ani nezeptám, jak se ti vede? Ty, Šmuky, nejsou to náhodou doutníky z tabáčnictví ve Volyni? Tam tuším byla tahle dobrá značka. Ukaž to kožený pouzdro? No jo, takový tam měl ten trafikant přece taky,“ malinko blafoval Hřebejk, ale podle zděšení v obličejí Šmuclera to nebylo až tak špatný blafování.

„Šmuky, my dva si přece nebudem hrát na slepou bábu. Víš, jak to já dneska vidím? Tohle

naše povídání bude asi na dyl. Zvlášť, když ta naše separace...“

„Proboha, o separaci nemůže bejt vůbec řeč, pane štabní. Tam bych vřel umřel. Co vím, tak tady řeknu, ale byl bych rád, aby to zůstalo mezi náma. Já nemám zájem dostat někde nůž do žeber. Ty, co vám tady dělaj ty „rány“, s těma fakt není žádná prdel. O tom zlatnictví v „dudákově“ bych možná něco málo, ale opravdu málo věděl, ale dál už...“

„Dál to nech, Šmuky, klidně už na nás, protože všechny ty vymáčený výlohy jsou dělaný jak přes kopírák.“

„Myslíte, že to má jeden a ten samej ksicht, pane štabní? Tak to máte asi pravdu, ale já opravdu vím jen o tý Volyni a Strakonících. Koukám, že jsem to s těma doutníky pěkně pohnojil,“ naznačil Gustav Šmucler na Hřebejkovu cigaretu v ruce a štabní strážmistr hodil okem na kolegu Čípa, kterej se už uculoval jako měsíček.

„Šmuky, ty nejsem že nemáš na doutník hubu, ty ho neumíš ani držet. Takže co, začneme tou Volyní? Ta přece byla před tím „dudákovem“. Slyšet nás teď Strakonický, tak by nám dali. Předpokládám, žeš to od tý zlodějský party koupil všechno.“

„Pane štabní, musel jsem. Já jsem se jich fakt bál. Objeví se u mě k ránu a vůbec nevím, jak přišli zrovna na mě. Strčili mi pytel do okna a chtěli tři stovky. Nebudete mi věřit, ale já doslova kupoval zajíce v pytli. Vůbec jsem netušil, co v tom pytli všechno je,“ dušoval se Šmuky a místo doutníku si raději zapálil cigaretu.

„Řekli ti, Šmuky, odkud to všechno je?“

„Což to mi řekl, pane štabní, lhal bych, kdybych řekl, že ne. Řekli jen – je v tom kuřivo, naval prachy! Ale až když odjízďěl. Ten zrzavej, co koktal, mi řekl, aby mě nenapadlo to nabízet trafikantovi ve Volyni. Takže mi to samozřejmě došlo. Kdybyste byl na mým místě, pane štabní, tak dopadnete stejně jako já. Vyložené lumpové. Fakt. Všem třem koukala ta zlodějna a lotrovina z očí.“

„Zato tobě z nich kouká jen samá dobrota, Šmuky. A jsi úplnej anděl,“ utrousil štabní strážmistr Hřebejk a šel do skříně pro spisy z Volyně a ze Strakonice.

„Pokračuj, Šmuky. Takže už víme, že byli tři. To je slušný. Teď nám, Šmuky, hezky řekni, co o těch frajerech víš dál. A neřkej, že je vůbec neznáš? To bys mě fakt...“ spustil na Šmukyho zostra vrchní strážmistr Číp a Šmuky najednou začal natahovat. Zbytečně, protože to na vrchního strážmistra vůbec nezabralo.

„Hele, Šmuky, dám ti jednu dobrou radu, neřkuj nám tady, na to nejsme zvědavý. Kradený věci jsi koupil, tak...“

„To jo, to koupil, pane vrchní, to je pravda, ale proboha, co já s doutníky a s viržinkama? Vždyť mně to urve plíce. Ty já přece nekouřím,“ odstrčil od sebe Šmuky štítivě popelník ještě s doutnajícími doutníkem a vytáhl z kapsy kapesník, což vrchního strážmistra rozčílilo.

„Hele, Šmuky, jestli sis vytáhl ten kapesník na slzy, tak ho zase schovej. Jestli to budeme z tebe tahat jak z chlupatý deky, tak si ho šetři pro vrchního soudního radu Žlábaka. Ten tě rozpláče doopravdy. A věř tomu, Šmuky, že on to umí.“

„Ale to ne, pane vrchní. Vždyť já si určitě vzpomenu. Přece moc dobře víte, že já zásadně kouřím jenom lehký zorky. To je dramko pro mě. Egyptka, to už je pro mou hubu silný a hlavně fajnový cigáro. Tak dobře, mám toho doma z tý Volyně ještě dost. Skoro všechny tabáky, cigarety, papírky, prostě byl toho slušnej pytel. Myslím, budou teď ty Vánoce...“ povolil Šmuky, ale to už se zase ozval štabní strážmistr Hřebejk.

„Fajn, toho koktavýho už mám, to je podle mýho nějaký Broňa „Čígo“, respektive Bronislav...“

„Už jsem si vzpomněl, pane štabní, Bronislav Tulín. Ne, Fulín. Kdysi jsme spolu seděli v Budějkách a drali jsme spolu peří. Řeknu vám, pane štabní, sviňská práce. Z toho mám taky zhadrovaný plíce,“ vzpomněl si kupodivu rychle Šmuky a přidal ještě jedno jméno.

„Takže to máme Fulín, Houda Emil, zbejvá, Šmuky, ještě ten třetí. Koukej ho honem rychle vyklopit, protože za těmahle dveřma je šéf pátračky a čeká, až to z tebe vypadne,“ vstal od stolu vrchní strážmistr Číp a zřejmě to bylo tím, že proti Šmuclerovi to byl chlap jako hora, a to patrně zapůsobilo.

„Na toho třetího volali do auta Hugo, pane vrchní. Toho vlastně znám taky. S tím jsem seděl měsíc na Borech. Tuším, že je snad z Milína nebo z Březnice.“

„Je z Březnice a udělal mi tím, Šmuky, hroznou radost. Proto taky dneska budeš spát doma, a ne v tý studený separaci. Šmuky, máš kliku, že to z tebe vypadlo,“ podíval se štabní strážmistr Hřebejk na hodinky, ale pak se přece jen znovu vrátil ke zlatnictví ve Strakonících.

„No a teď nám, Šmuky, vyklop konečně to zlatnictví ve Strakonících. Co víš o tom? A neřkej, že...“

„Ale jo, pane štabní, teď už je to jedno. Máte pravdu, něco málo o tom padlo. Když mi hodili ten pytel do okna, tak jsem se jich zeptal, jestli by nebyly nějaký šmuky. Víte moc dobře, že na ty já jsem zatížen. Fulín mi ale řekl, až co zbyde. Dal mi tyhle srandovní cibule, který nestojí ani stovku,“ položil Šmuky na stůl hodinky a štabní strážmistr Hřebejk porovnal značku hodinek v seznamu odcizených věcí ve spisu.

„Přitom jsem si všim, že měl na ruce dva silný zlatý prsteny. Houda taky, ale ten mi právě řekl, že v tom auzláku bylo víc double než zlata. Když jsem si za pár dnů přečetl v novinách, že bylo vykradený zlatnictví ve Strakonících, hned mi to došlo, že v tom budou mít prsty oni,“ sáhl Šmuky do krabičky pro další zorku a štabní strážmistr Hřebejk se znovu podíval na svý hodinky. Bylo za pět minut šest a Hřebejk si pečlivě srovnal oba spisy pod paži a stejně pečlivě si ulízl pěšinku. Když padla celá šestá, zaklepal na dveře Votrubovy kanceláře, kde se ještě pilně ouřadovalo.

„Šéfe, mám pro vás, vlastně pro celou pátračku, dobrou zprávu. Do Mikuláše už to, pravda, nestihnem, ale máme konečně darebáky, co nám drancujou ty obchody. Zeptejte se mě, kdo je vozí, a uděláte mi tím radost,“ zatvářil se štabní strážmistr a čekal. Šéf četnický pátračky, aniž zvedl hlavu od papírů na stole, utrousil:

„Je to ten zmetek z Březnice, Hřebejk. Jinak přistě tak neřvete, je sem do tý mý kanceláře všechno slyšet. Ale radost z toho mám, i když to nebude s nima lehká práce,“ nezvedl šéf pátračky hlavu od papírů a na Hřebejkovi bylo vidět, že mu to bylo málo.

„A to je všechno, šéfe? Neslyším potlesk. My jsme s Čípem potili krev,“ vytáhl Hřebejk kapesník a začal si otírat čelo.

„Málem bych zapomněl, Číp ať si odfrkne, má toho od rána dost a se Šmuclerem sjede do Sušice pro ty kradený věci tady Šrámek a Lusk s Raušem,“ zvedl šéf pátračky konečně hlavu od papírů na stole a ještě než Hřebejk odešel z jeho kanceláře, provedl mu jednu roztomilost.

„Hřebejk, něco vám povím. Občas mi fakt dost lezete na nervy, ale protože je to asi oboustranný, tak vám rád, ale jen občas, ty vaše maléry promíjím. Ještě než odejdete, tak vytáhněte za mnou v tý vysoký černý registračce roletu a udělejte, co je nutný. Jinak – já se tu zřejmě dneska zdržím nejmíň do půlnoci, protože toulhe dobrou vrchní soudní radu Žlábaka asi tak zrovna usíná a tu dobrou zprávu o vydrancovanejch obchodech si určitě rád vyslechne. Jen doufám, že to starej pán nebude ode mne brát jako hanebnou

zlomyslnost, protože jak on říká - Votrubo, dobrých zpráv není nikdy dost..." zanikla poslední Votrubova slova v hlasitém smíchu, kterej na pátrače už nějakou dobu šéf četnický pátračky postrádal.

Přesně kolem půlnoci zazvonil v bytě vrchního soudního rady Žlábků telefon. Chvilu trvalo, než se v něm ozval známý bruchívej hlas, ale když se ozval, stálo to za to.

„Votrubo, víte, že jste někdy fakt na zabítí? A nesazte se to opakovat po mně. Víte vůbec, kolik je hodin?“

„Je přesně půlnoc, pane vrchní rado. Hodina duchů.“

„Žádná hodina duchů, Votrubo, je to na probuzení neuvěřitelně blbá hodina. Co se děje? Hoří?“

„No, jak se to vezme, pane vrchní rado. Na hasiče to zrovna není, ale potřeboval bych na ráno tři zatykače a souhlas k domovní prohlídce.“ užíval si šéf pátračky tak trochu zlomyslně telefonát a nebyl při tom vůbec sám. Na pátrače ten večer zůstali skoro všichni a bavili se stejně jako jejich šéf.

„A kvůli takový prkotině mě, Votrubo, budíte o půlnoci a navíc mi kazíte barevnou erotickou sen? Víte vůbec, z jakýho snu jste mě, Votrubo, probudil?“

„Že bych byl, pane vrchní rado, zase kazišuk?“ usmál se šéf pátračky a rukou napomenul štábního strážmistra Hřebejka, aby se nesmál hlasitě.

„Zejtra to na vás, Votrubo, vykecám u Zlatýho kola na kartách a ještě si k tomu něco přidám. Za tohle vás nemůžu šanovat. Z fleku vám teď uděluju pokutu bez možnosti odvolání, a to deset kafí a stejnej počet štamprdlat hořký. Ten můj souhlas máte a zatykače taky. Zavolejte domů můj sekretářce, ta dáma stejně ještě nespí a ponocuje. Nadiktujte jí jména a nacionále. Ráno budete mít všechno v kanceláři. A teď už mě, hergot, nechte spát. Pokusím se o nemožný,“ snažil se vrchní soudní rada ukončit hovor, ale u šefa četnický pátračky neuspěl.

„To se ani nezeptáte, pane vrchní rado, na koho ty zatykače jsou?“

„Votrubo, nezlobte mě. Nechtějte, abych to půlnoční vzbuzení vzal od vás jako promyšlený darebáctví. Já sám dobře vím, že mi máte co vrátet. Zapomínáte, že vás neznámý tejdén a ty vaše četnický srandičky mám v malíčku. Když takovou dobu hledáte darebáky na ty vydrancovaný obchody a vůbec se nikde nechytáte a pak mě najednou kolem půlnoci požádáte o tři zatykače..." ozvalo se v telefonu silný kašlání a nadávání.

„Samozřejmě že mi hned došlo, že ty lumpy konečně máte. Děkuju vám a říkám zaplat'pánbůh, protože s jídlem roste chuť a ty darebáci by si taky mohli za čas myslet, že jsou nepolapitelní. Proto jsou tady četníci a soudy, aby jim zatrhli pěkně tipec a měli tak po ptáčkách. Trvalo vám to sice na můj vkus zatraceně dlouho, že už jsem měl obavy o tu žranici, kterou připravujete, ale teď už mě fakt nechte spát, nebo ten aparát opravdu vyhodím z okna..." ozval se znovu kašel a poslední větu vrchního rady Žlábků už nadporučík Votruba asi neslyšel, protože to bylo jen takový zahuhlání.

„Někdy si fakt říkám, že ten Bell vymyslel pro lidstvo pěknou hovadinu,“ položil vrchní soudní rada na druhý straně telefon a šéf četnický pátračky se od něho nedočkal ani jeho obvyklého SERVUS...

Zátah četnický pátračky na zlodějskou partu, kterou nevedl Hugo Melčák, jak se četníci domnívali, ale Emil Houda, bejvalej osamělý púďar, kterej tohle všechno vymyslel, byl to ráno nejen překvapivej, ale byl hlavně maximálně úspěšnej. Když jim to četnická pátračka nakonec všechno spočítala, tak z toho vylezly všechny vykradený obchody přes vybitý výlohy, a těch

nebylo vůbec málo. Bylo jich celkem jedenáct a vrchní soudní rada Žlábek taky s nimi udělal krátkej proces. Všichni do jednoho skončili v soudní vazbě, a proto nebylo divu, že hned po poledni se vrchní soudní rada Žlábek šéfovi četnický pátračky ozval.

„Votrubo, já nevím, jak vy, ale já už jsem po obědě. Měl jsem U Zelených výbornou svíčkovou, která u mě vítězí i nad řízkem a jehněčím, ale tím vám vůbec nechci dělat chutě. Chci se jen pozeptat, zda platí to datum dvaadvacátýho? Sice je do něho ještě daleko, ale už teď bych si měl v tom mým panděru nechávat na ty vaše dobroty asi pořádný místo.“

„Pane vrchní rado, datum samozřejmě platí. Slíbenej zákusek jste sice dostal od nás s předstihem, ale U Volfů jsem přesto objednal kremrole, punčáky a věnečky. Cukrárna Gajgr nám slíbila dodat její tradiční vánoční cukroví, takže bude ke kafičku co zobnout. Galérka je, zaplat'pánbůh, v klidu, takže to vypadá na pohodu. Řeknu vám, že takovej klid před Vánoci jsem ještě nezažil,“ liboval si šéf pátračky, ale vrchní soudní rada Žlábek to jeho nadšení hned zchladil.

„Votrubo, člověče, vy se teď zatraceně rouháte. Jako byste, proboha, sloužil tejdén? Pamatujte si, Votrubo, že galérka, zločin a tchyně, ty nikdy nespíš. Ty jenom zdánlivě dřímaj. S téma prostě musíte bejt neustále ve střehu. Nemyslete si, že galérka o ty vaší žranici na pátrače už neví? Možná byste se divil,“ zadejchal se vrchní rada Žlábek a chvíli mu trvalo, než ze sebe vypravil servus.

Hlavní organizátor večera štábní strážmistr Hřebejk opravdu nezklamal. Četnická pátračka byla toho dvaadvacátýho prosince doslova našlapaná a jídla a pití bylo na stolech tolik, že až oči přecházely. Všechno bylo jaksepatří svátečně načená a všichni z pátračky, včetně velitele okresního velitelství majora Borského, s netrpělivostí očekávali příchod vrchního soudního rady Žlábků, jeho zástupce soudního rady Zemličky s jeho paní a taky další kolegy nejen z Krajského, ale i Okresního soudu. Vrchní soudní rada Žlábek předem poslal na četnickou pátračku taky něco na přilepšenou, protože nebyl zvyklý nikam chodit s prázdnem, a jakmile se objevil na chodbě pátračky, vrchní strážmistr Číp na znamení šefa pátračky zavelel pozor! a četníci na jeho povel tasili šavle. Vrchní soudní rada vzal tohle neobvyklý uvítání s velkými rozpaky, ale protože nikdy nezkazil žádnou legraci, zavelel: „Vpochvit se, připravit. Ted!“ vypadlo z něho, což u některých přítomnejch dam vyvolalo málem mdloby. Dokonce i šéf pátračky zvedl pohoršeně oči v sloup, ale vrchního soudního radu Žlábků tím nijak nezaskočil.

„Votrubo, co se, proboha, dívíte? Moh jsem taky říct větší hovadinu. I když je pravdou, že když jsem viděl před sebou z obou stran chodby tolik šavlí, měl jsem na jazyku: Až řeknu tři, tak se to tady začne řezat.“ nechal se vrchní rada Žlábek zavést šéfem pátračky na čestný místo ke stolu a pak už si to různě posedalo, kam kdo a ke komu chtěl. Když se pak ve dveřích objevil pošt-mistr Cibulka s nataženou heligonkou, jeho další dva kamarádi s houslema a spustili: „Ale na Pankráci, na malým vršíčku, stojí pěkný stromo-rádí...“, bylo všem jasné, že oslavu konce roku tisíc devět set třicet šest nemůže nic zkazit. Do jedenáctý to tak opravdu vypadalo. Krátce po jedenáctý musela vyjet hlídka ke Zlatý hvězdě, kde už v ty chvíli lítaly sklenice po sále a hostinský zbytečně uklíňoval dva chlapy z galérky, který se tu porvali kvůli jedny slečně. Jakmile se v sále objevili četníci, okamžitě z nich byli málem beránci a kamarádi a házení púllitru byla pro ně jen neškodná legráčka. Nebejt toho, že ten starší, známej pod přezdívkou „Bradavice“, silně krvácel na hlavě, bejvala by to četnická patrola vyřešila jako menší provinění. Ovšem tohle

bylo těžký ublížení na těle, a tak Bradavici odvezla sanita a ranář Tonda Hálek, zvanéj Bebíčko, skončil na četnický pátrače. Kupodivu tentokrát se to obešlo bez napadení četníků a Tonda Hálek měl pro tu hospodskou rvačku jediný vysvětlení.

„Holt půjdu zase na Vánoce do basy. Bradavice si o to ale říkal celej večer, páni četníci. Mý holce nebude nikdo cizí šahat na prdel, a už vůbec jí nebude házet pětikačky do vejstříhu. Mám na to svědky, dostal chlapec dvě varování. Já jsem mu říkal: nech toho, nebo ti udělám bebíčko. Nikomu neříkám nic třikrát,“ naznačil Hálek pěstí ránu do vzduchu a oba četníci museli uznat, že měla slušnou razanci. A aby toho nebylo ten večer málo, přivedl na pátračku štábní strážmistr Bumba, kterej ten rok v Písku končil, obecního metaře Frantu Valbrechta. Chytíl ho přímo při činu. Narazil na něho při patrolě u otevřený výlohy s obuví, kterou se marně snažil zavřít zpátky. V pytli měl pět párů zimních dámskej bot, který právě lacino nakoupil. Vůbec nebylo těžký uhodnout pro koho je má. Rozhodně nebyly na kšeft. Doma měl pět holek, který bylo těžký žít, natož pak šatit. Když štábní strážmistr Bumba vysypal na stůl patery boty a položil na stůl „komiňák“, podíval se soucitně na skleslýho Valbrechta u dveří. Hned nato se do toho vložil Tonda Hálek.

„Franto, nejsi vůl? Tohle přece koštuje kriminál a zkažený Vánoce. Tos nemoh zvejknout, že nemaj holky v čem chodit?“

„Chtěl jsem jim udělat radost a dát jim to pod stromek. Na kapra i na salát máme, ale na dárky už holt nezbylo. Stará pořad klempíruje a tak nemete. Na patery boty teda nemám,“ sáhl Valbrecht do kapsy a vyndal z něho ještě jeden komínovej klíč.

„Co to vůbec koštuje, ty boty?“ začal se Hálek najednou šacovat a v ruce se mu objevilo asi pětaticet korun. Začal to ještě jednou přepočítávat, ale už je do kapsy nevrátil.

„To mě moc nezbylo. Pane štábní, nešlo by to nějak udělat, aby tady Franta... Budou ty Vánoce a výloha je celá,“ udělal na štábního strážmistra Bumbu psi oči, a ten si jen vzdychl a pokrčil rameny.

„Na to já jsem tady, Tondo, moc malej pán, ale zajdu za šéfem,“ ukázal prstem nahoru do stropu, kde byla v patře ještě zábava v plným proudu. Když odešel z kanceláře, po chvíle zábava nahoře ustala, jako když utne. Asi za deset minut se ve dveřích objevil sám šéf pátračky nadporučík Votruba. V zádech mu stál štábní strážmistr Bumba a rukou naznačoval Valbrechtovi, že je to dobrý. Šéf pátračky si začal prohlížet boty na stole a neopomněl do nich strčit ruku, aby zjistil, jestli jsou teplý.

„No jo, starý dobrý meltonky. To už je na zimu opravdu slušná bota, jak o ní píše pan továrník Baťa,“ sedl si Votruba za stůl a začal podle cenovek na botách na papíru počítat. „Dělá to všechno dohromady sto padesát sedm korun. Pro některý lidi opravdu pakatel,“ odložil šéf pátračky tužku a vstal od stolu.

„Valbrecht, vím, že to nemáte nijak lehký, ale příště na nějaký výlohy raděj zapomeňte. Věřte tomu, že je to dobrá rada. Tohle rád vyřídím. Má dát pátračka peníze na charitu, udělám holt tady Ježíška. Ty peníze osobně zanesu zejtra do krámu. Jděte domů a poděkujte tady Hálkovi. Toho si tu ale do rána radši necháme, aby venku neproved ještě větší blbost, když budou ty Vánoce. Jinak od vrchního soudního rady Žlábků máte, Valbrecht, na tenhle malér tak zvanéj generální pardón. Ale opravdu jen na tenhle,“ odešel šéf četnický pátračky z kanceláře, a najednou se mu zpátky do patra už vůbec nechtělo...

